ஞானியார் அடிகள்

பொன்மலர்

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
12 FEB 1958
MADRAS

368.

அடிகளைப் பற்றிய கட்டுரைகள்

பொதிகைப் பதிப்பகம்
2, சீதாராம நகர், கடலூர் என். டி.

சாது அச்சுக்கூடம்
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14

உரிமை] 1955 [பன்னிரண்டு அணா

உ

சிவகுகமயம்

ஞானியார் சுவாமிகள்

தலைமைப் பொன்மலர்

சமய தீபம்

[திருவாளர் - T. K. சிதம்பரநாத முதலியார், பொன்விழாத் தலைவர்]

ஒதுங்கலான ஒரு ஊரில் யூனியன் பஞ்சாயத்து புதிதாய் ஏற்பட்டது. முதலாக வந்த பஞ்சாயத்துத் தலைவர் பொதுநலப் பிரியர். ஊரை எல்லா விதத்திலும் திருத்தமுறச் செய்யவேண்டும் என்று ஆத்திரங்கொண்டார். தெருக்களில் எப்படியாவது விளக்குப் போட்டுவிடவேண்டும் என்று கருதி, லாந்தல் கல்லுகளும், கல்லுகளின் உச்சியில் கனத்த இரும்பினால் செய்த லாந்தல் சட்டமும், லாந்தல், உள் விளக்கு, சிம்னி எல்லாம் தயார் செய்து விளக்குப் போட்டுவிட்டார். வெளிச்சம் ஏற்பட்ட காரணத்தினால் பெண்டுகளும் பிள்ளைகளும் இரவில் ஊருக்குள் சௌகரியமாக நடமாட ஆரம்பித்தார்கள். கள்ளர் பயம் இல்லை.

இப்படியாக ஐந்து வருஷம் கழிந்தது. பஞ்சாயத்துத் தலைவர் வேறொருவர் புதிதாக வந்தார். அவருடைய நிர்வாகம் ஒரு வருஷம் நடந்தது. அந்த நிர்வாகத்தில் விளக்குப் போட கணக்கில் வகை

யில்லை என்று ஏற்பட்டு விட்டது. மேலதிகாரிகள் வந்து லாந்தல், விளக்கு, சிமினி ஆகிய உறுப்புக்களை ஜில்லாத் தலைநகருக்குக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஆகவே, ஊருக்கு மிச்சம் லாந்தல், கல்லு, லாந்தல் சட்டம், இருட்டு இந்த மூன்றுந்தான் என்று ஏற்பட்டுவிட்டது.

இப்படியாக இருபது வருஷம் கழிந்தது. லாந்தல் கல்லும் சட்டமும் மாத்திரம் நின்று வந்தன. அயலூர் ஒன்றுக்கும் போய் அறியாத பள்ளிப் பையன்கள் தெருக்களில் கல்லுகள் எதற்காக நிற்கின்றன என்பதைப்பற்றி ஆராய ஆரம்பித்தார்கள். மாடுகளைக் கட்ட என்று சிலர் சொன்னார்கள். 'அப்படியானல் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கு முன்னும் கல் நட்டிருக்க வேண்டுமே? அப்படி இல்லாததால், கல் நட்டது மாடு கட்டுவதற்காக அன்று. மேலும், தெருக்கோடியில் கொண்டுபோய் யாராவது மாட்டைக் கட்டி வைப்பார்களா?' என்றும் சொன்னார்கள். இப்படியெல்லாம் தர்க்கித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பெரிய பையன், அதாவது, பன்னிரண்டு வயசுப் பையன் ஒருவன் வந்தான்; அவன் சின்னப் பையன்களின் சந்தேகத்தையெல்லாம் தீர்த்துவைத்தான். எப்படி?

"ஒரு தடவை நம்முடைய ஊருக்கு விறகு வண்டி ஒன்று வந்தது. வண்டிக்காரன் மாட்டைக் கல்லில் கட்டிவிட்டு, கடைமுளை, கடையாணி, கொண்டுவந்த சாப்பாடு எல்லாவற்றையும் சாக்கில் சுற்றிக் கல்லின் மேலுள்ள இரும்புச் சட்டத்தில்

வைத்துவிட்டான். இந்த மாதிரி அயலூரிலிருந்து வண்டி வந்தால் மாட்டைக்கட்டவும் சாமான்களைப் பிள்ளைகளுக்கு எட்டாத உயரத்தில் வைத்துக் கொள்வதற்காகவும் நாட்டியது கல். சுமைதாங்கிக் கல் இருக்கிறதல்லவா, அதுபோல இதுவும் ஒரு தர்மம்" என்று சொல்லித் தீர்த்தான். மற்றப் பையன்களும் ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள். கண்டு பிடிக்க முடியாத ஒரு உண்மையைக் கண்டு விட்டதாக எல்லோருக்கும் நிரம்ப எக்களிப்பு.

ஒரு பையனுக்காவது கல்லுக்கும் விளக்குக்கும் சம்பந்தம் உண்டென்று எண்ணத் தோன்றவில்லை.

லாந்தல் கல்லு பட்ட பாடுதான் நம்முடைய முன்னோர்கள் கண்டு வைத்துப்போன பெரிய உண்மைகள் பாடும்.

"ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி"

என்றார் ஒரு பெரியார்;

"ஒழிவற நிறைந்த ஒருவ! போற்றி"

என்றார் மற்றொரு பெரியார். உலகத்திலுள்ள பொருள்களை எல்லாம் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஆராய்ந்து, பொருள்கள் தோற்றத்தில் எவ்வளவு வேறுபட்டனவாய் இருந்தாலும், உண்மையில் ஒரு பொருள்தான், பேதமில்லாத பொருள்தான் என்று கண்டுவிட்டார்கள். மேலும், அந்தப் பொருள் எங்கும் வியாபித்துள்ளது; வான வெளியில் எவ்வளவு தூரம் எட்டிப்போனாலும் வெற்றி

டம் என்பது இல்லாதபடி நிறைந்துள்ளது ; நுணுகி நுணுகிப் போனாலும், அணுவென்றும் அணுவுக்குள் அணுவென்றும், இறுதியில்லாதபடி அந்தப் பொருள் செறிந்துகொண்டே போகும் தன்மையது என்றும் கண்டார்கள். ஒழிவு-அதாவது வெற்றிடம், அற - இல்லாதபடி, எங்கும் நிறைந்துள்ள வஸ்து கடவுள் தத்துவம் என்றார்கள் :

" ஒழிவற நிறைந்த ஒருவ ! போற்றி."

எவ்வளவு எளிமையோடும் தெளிவோடும் விஷயத்தை விளக்குகிறது வாக்கியம் !

மேல் நாட்டுக் கலைவல்லாரும் பல கருவிகள் கொண்டு ஆராய்ந்து இதே முடிபுக்கு இப்போது வந்திருக்கிறார்கள். நம்மவர்களோ அந்தக் கருவிகளின் துணையில்லாமலே ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே இந்த உண்மையைக் கண்டு சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் கல்லில் எழுதி வைத்தமாதிரி சொல்லி விட்டார்கள்.

உண்மைகளைக் கண்டதும் எழுதி வைத்ததும் வியக்கத்தக்க காரியந்தான். அதைவிட வியக்கத் தக்கது அந்த உண்மைகளைப் பல நூற்றாண்டுகளாகப் போற்றி வந்ததுதான்.

உண்மைகள் கண்ணால் காணக் கூடியவையல்ல ; கையால் பற்றி எடுக்கக் கூடியவையல்ல ; உள்ளத்தில் நிற்பன. ஆகவே, அவைகள் மறைந்து போய்விடுவதற்கும் காரணம் உண்டு ; மறைந்தும் போய் விட்டன. பெரியார்கள் சொல்லிவைத்த

விஷயங்களைப் புறக்கணித்து விட்டு, வெறும் வார்த்தைகளையே சொல்லி வந்தார்கள் பிற்காலத்தவர். பெரியார்கள் பாடிய பாடல்களை அப்படியே பாடிக்கொண்டிருந்தால் போதும் என்று ஏற்பட்டு விட்டது. திருவாசகத்துக்கு உரைசொல்லக்கூடாது என்று சொல்லுவார்கள். பாராயணம் போதும், பொருள் தெரிய வேண்டியதில்லை என்று ஏற்பட்டு விட்டது. தெய்வப்பாடல் என்று சொல்லும் பாடல்களுக்குப் பின்னுல் உண்மை அனுபவமும் உணர்ச்சியும் இருக்கின்றன என்ற கொள்கை போய்விட்டன. உள்ளே யிருந்து என்றும் மங்காத பேரொளி வீசிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதெல்லாம் கதையாய் முடிந்தன. விளக்கில்லை, வெளிச்சம் இல்லை, லாந்தல் கல்லும் சட்டமும் நிற்கிறது என்று ஆய்விட்டது.

இந்த நாஸ்திகத்தைப் பூர்த்திபண்ண ஆங்கிலக் கல்வியும் தமிழ்நாட்டுக்குள் புகுந்துவிட்டது. சமய நூல்களில் ஒன்றுமேயில்லை, வார்த்தைகளை இப்படியும் அப்படியுமாக அளக்கிற காரியந்தான் வைதிகர்கள் பேசுகிற காரியமெல்லாம் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள் ஆங்கிலம் கற்றவர்கள். அவர்கள் பண்டிதர்களைக் கேள்வி கேட்டால் பதில் வருவது காரணகாரிய விளக்கம் அல்ல; வசை நாமாவளிதான்.

ஆங்கிலங் கற்றவர்களைக் குற்றம் சொல்ல இடமில்லை. அவர்களுக்கு உண்மைகளை எடுத்து விளக்குபவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களிலும் இல்லை, வைதிகக் குழாங்களிலும் இல்லை. எல்லோருமாக,

அயலூர் வண்டிமாடு கட்டவும் கடையாணியைச் சாக்கில் சுற்றி வைக்கவுந்தான் ஏற்படுத்தியது கல்லும் சட்டமும் என்று தானம் வைத்துவிட்டார்கள். நம்பிக்கை பிறக்கமாட்டேன் என்று விட்டது கேட்டவர்களுக்கு.

தமிழுலகம் பொதுவாக இந்த நிலையில் இருந்தது, இருபது வருஷத்துக்குமுன். அப்படித்தான் இருந்தது திருநெல்வேலியும்.

சில நண்பர்கள் திருச்செந்தூருக்குப் போய்விட்டுத் திருநெல்வேலிக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். வந்தவர்கள், வடக்கே இருந்துவந்த ஒரு சுவாமிகள் சமய சம்பந்தமாக நிரம்ப அருமையாயும் தெளிவாயும் பிரசங்கங்கள் செய்ததாகவும், தாங்கள் நிரம்ப அனுபவித்ததாகவும் சொன்னார்கள். சுவாமிகளுக்கு ஊர் திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்றும், அவர்கள் ஒரு மடாலயத்துக்கு அதிபர் என்றும் சொன்னார்கள்.

சிலநாள் கழித்து, திருநெல்வேலி ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அடுத்துள்ள தருமபுரம் மடத்தில் திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் சுவாமிகள் பரிவாரத்தோடு பல்லக்கில் வந்து இறங்கியிருக்கிறார்கள் என்று செய்தி வந்தது. மறுநாள் சாயங்காலம் நெல்லையப்பர் கோயில் வசந்த மண்டபத்தில் சுவாமிகள் பிரசங்கம் என்று துண்டுப் பத்திரிகையின் மூலம் விளம்பரமாயிற்று. சுவாமிகளின் பிரசங்கம் கேட்க நானூறு ஐந்நூறு பேர் கூடியிருந்தார்கள்.

சுவாமிகள் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தது தனியான காட்சியாய் இருந்தது. ருத்திராக்ஷமாலையும்

ஸ்வர்ணலிங்கம் தாங்கிய வடமும்,திருநீற்றுப்பொலிவும், கண்ணுக்கும் மனசுக்கும் விருந்தளித்தன.

பிரசங்கம் ஆரம்பித்தது. வார்த்தையும் அக்ஷரமுமே ஒவ்வொன்ருய் நின்று நின்று வெளிவந்து ஒலித்தன. வார்த்தைகள், வார்த்தைகளின் கதி, ஆழ்ந்த குரல் எல்லாம் சேர்ந்து, இதயமே பேசுகிறது என்பதைத் தெரிவித்தன. கேட்டவர்கள் செவிகொடுத்து இதயத்தையே கேட்டார்கள். ஆகவே, பொருளும் உணர்ச்சியும் கேட்டோர் இதயத்துக்குள்ளே சென்று பதிந்து விட்டன.

நேரம் ஆக ஆக, உணர்ச்சியோடு கலந்து விஷயம் வேகம் கொண்டது. ஆசிரியருக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் தெரியாதபடி வார்த்தைகளும் அதிவேகமாகவே ஓடின. ஆனல், அழுத்தமாவது தெளிவாவது எவ்விதத்திலும் குறையவில்லை.

தமிழோ சாதாரணமாகப் பேச்சில் வழங்குகிற பசுந் தமிழ். அதற்குச் சக்தி இன்னது என்று தெரியவந்தது ; இதயத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளை எல்லாம் அப்படி அப்படியே பளிங்கில் வைத்துக் காட்டிய மாதிரி விளக்கிக் காட்டியது. சபையிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தம்மோடுதான் நேர் நேராக சுவாமிகள் பேசினதாகத் தோன்றியது ; பாஷை எல்லாரோடும் அவ்வளவு ஒட்டிய பாஷை.

விஷயம் கடவுள் தத்துவம். ஆனலும், எத்தனேயோ விஷயங்கள் வந்து வட்டமிட்டுச் சுழித்துப்போயின. நம்மவர் வாழ்க்கையில் உள்ள எத்தனேயோ அம்சங்கள்வந்து தெளிவுபட்டு ஓடின.

ஒவ்வொன்றும் உணர்ச்சி ததும்பியதாய் இருந்தது; வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய உண்மையாகவே இருந்தது. நம்முடைய மனது அங்கங்கே திளைத்து நிற்கும்; அந்த விஷயம் முடிந்ததும், பெருக்கெடுத்துப்போகும் பெரிய விஷயத்தோடு இலகுவாகக் கலந்துகொள்ளும்.

கடவுளுக்கும் நமக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை எடுத்துச் சொல்லும்போது, சுவாமிகள்,

> **" விறகில் தீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்**
> **மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்**
> **உறவு கோல்நட்(டு) உணர்வு கயிற்றினல்**
> **முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே "**

என்ற தனிக்குறுந்தொகைச் செய்யுளை எடுத்தாள நேர்ந்தது. பலர் இந்தச் செய்யுளை உணர்ச்சி யாதொன்றும் இல்லாமல் கையாண்ட காரணத்தால், செய்யுள் சாமானியமாகவும் இளைத்ததாகவும் தோன்றியதுதான். ஆனல், அவர்கள் அதன் உண்மையில் திளைத்து ஆர்வத்தோடு விளக்கிக் காட்டின மாத்திரத்தில், முன் காணாத உண்மைகளும் உணர்ச்சியும் பாடலில் பொதிந்து கிடந்ததாகப் புலப்பட்டது. 'நமக்கும் கடவுளுக்கும் உறவாவது, நாம் கடவுளுடனேயே ஒன்றியிருக்கிறோம், வேருகத் தனித்து நிற்கவில்லை' என்ற உண்மைதான். இந்த உண்மையைச் சதா மனதில் வைத்து ஆர்வத்தோடும் ஆனந்தத்தோடுமே சிந்திப்போமானல், "மறைந்து நின்றுள்ள மாமணிச் சோதியான் முன்னின்று விடும்" என்று விஷ

யத்தைக் கூட்டி முடித்தபோது, சபையோருக்கு அந்த அற்புத தரிசனமே கிடைத்த மாதிரியான ஒரு உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. எல்லோரும் ஒரே ஆனந்த பரவசத்தில் மூழ்கினுர்கள். ‘ஆகா, இதை யெல்லாம் கேட்டு அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்க வில்லையே’ என்று சபைக்கு வராதவர்களை எண்ணிப் பரிதவிக்க வேண்டியதாய் இருந்தது.

அதோடு, தமிழை ஆர்வத்தோடு கற்று வந்த வர்களுக்கு ஒருவகையில் அவமானமும் வருத்தமும் ஏற்பட்டன என்று சொல்லவேண்டும். ஏதோ தமிழறிஞர்களை யெல்லாம் தமிழுலகம் அறிந்திருக் கிறது, மதித்திருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண் டிருந்தோமே, சுவாமிகளை இதுவரை அறிந்திரா தது போகட்டும்; அவர்களைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டது கூடக் கிடையாதே என்ற அவமானந் தான், வருத்தந்தான்.

ஆம், தமிழனுடைய ஜாதகமே அப்படி. நம் மிடம் உயர்ந்த பொருள்கள் எத்தனையோ இருக் கின்றன. அவற்றையெல்லாம் மதிக்கத் தெரியாமல், ஒன்று மில்லாத படாடோபத்தை, முக்கியமாக, தனக்கு விளங்காத காரியத்தை, கண்டு மோகித்த வண்ணமா யிருக்கிறுனே என்றெல்லாம் நொந்து கொள்ள நேர்ந்தது.

ஆனுலும், கருவூலத்தைக் கண்டு விட்டோம் என்ற ஆனந்தத்துக்குக் குறைவில்லை. திருநெல் வேலிப் பிரசங்கம் நல்ல முகூர்த்தத்தில் நடந்தது என்று சொல்லவேண்டும்.

தொடர்ந்து பத்துநாளுக்கு மேலாகவே திருநெல்வேலியில் பிரசங்கம் நடந்தது. கேட்க வந்தவர்களின் தொகை அதிகரித்ததால், வசந்த மண்டபத்தை விட்டு மேலப் பிராகாரத்தில் பிரசங்கத்தை நடத்த நேர்ந்தது. பிறகு நாகர்கோயில், அம்பாசமுத்திரம், தென்காசி, சங்கரன்கோயில் முதலான இடங்களுக்குப் போய், பிரசங்கங்கள் செய்தார்கள். அதன்பின், தமிழ்நாடெங்குமே பிரயாணம் செய்து, தமிழ் நாகரிகம், தமிழ்ப் பண்பாடு இன்னதென்று விளக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

சமய நூலைக் கற்று வந்தவர்களுக்கு, உள்ளான தத்துவம் இன்னதென்று தெரியவும் அதில் ஆர்வம் கொள்ளவும் ஏற்பட்டது.

லாந்தல் கல்லுகளை வெறும் மாடு கட்டுங் கல் என்று எண்ணும் மனப்பாங்கு போய், உண்மை ஒளிதரக் கூடிய மிகவும் உபயோகமான தீப ஸ்தம்பம் என்று மதிக்கிற காலம் வந்துவிட்டது.

இதெல்லாம் நேர்நேரான உண்மையென்று தெரியவரும், திருப்பாதிரிப்புலியூர் மடத்துக்குப் போய்ப் பார்த்தால்; காலையிலிருந்து இரவு பத்து மணி நேரம்வரை வந்து பாடங் கேட்கும் மாணவர்களைப் பார்த்தால் தெரியவரும். உத்தியோகஸ்தர்கள், பென்ஷன் பெற்ற உத்தியோகஸ்தர்கள், சஷ்டியப்த பூர்த்தியாகி சதாபிஷேகத்துக்கு அடிபோட்டுக்கொண்டிருக்கும் கிழவர்கள் ஆகிய பலர் வந்து, சமய சம்பந்தமாகவும் தமிழ் இலக்கிய சம்பந்தமாக

வும் பாடங் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். உண்மை யான உணர்ச்சியோடு, சுவாமிகள் விஷயங்களையும் நூல்களையும் விளக்கிக் காட்டுவதால்தான் மேலே சொன்ன மாணுக்கர்கள் இல்லாவிட்டால் பரீ க்ஷைக்குப் போகும் மாணுக்கர்கள் வருவார்கள்; தமிழ் அனுபவிக்கக்கூடியது, அனுபவிப்பதற் காகவே ஏற்பட்டது என்பது அவர்களுக்குத் தெரி யாதல்லவா? மடத்துக்கு வரும் மாணுக்கர்களோ, ஆனந்த அனுபவம் தூண்டியே வருபவர்கள்.

எல்லாம் ரூபாய் அணு பைசாக் காரியமாய்ப் போய், கூடுகிற கூட்டமெல்லாம் பொருமைப் பேயும் பகைமைப் பேயும் ஆட்டிவைக்கும் கூட்ட மாயிருக்க, தமிழ்ப் பண்பாட்டில் உண்மையான ஆர்வங்கொண்டு, தமிழர்கள் கூடித் தமிழை ஆராய்கிருர்கள், அனுபவிக்கிருர்கள் என்ருல், எவ்வளவு பெரிய விஷயம்! தமிழ் வளர்ச்சிக்கு, ஞானியார்சுவாமிகள் மடாலயம், நாற்றங்கால்தான்.

தமிழ்நாடு புத்துயிர் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு, தமிழ் மகள், சுவாமிகளுக்கு அரிய உருவத்தையும் உடல்நலத்தையும் 'கணீர்' என்று ஒலிக்கும் வெண்கல நாதத்தோடு கூடிய குரலையும் அளித்தாள். எவ்வளவு விரிவாகவும் சிக்கலாகவும் இருந்த போதிலும், விஷயங்களின் ஒவ்வொரு உறுப்பையும் அதற்கு இயைந்த இடம் அமைத்து முறைப்படுத்தி நிர்மாணம் செய்யக்கூடிய அபூர்வ மான அறிவுவிளக்கத்தையும் கொடுத்தாள். எல்லா வற்றிலும் சிறப்பாக, பொறுமை, அடக்கம், அன்பு

பக்தி ஆகிய உயர்ந்த இதய தத்துவங்களையும் அளித்தாள்.

> " சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
> வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம் - நித்தம்
> நடையும் நடைப்பழக்கம் ; நட்பும் தயையும்
> கொடையும் பிறவிக் குணம். "

ஆம், பிறவிக் குணந்தான் என்று சுவாமிகளுடன் பழகிய பின் தெரியவரும்.

இத்தனை அரிய பேறு தமிழகத்துக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. சுவாமிகளுக்கு நீண்ட ஆயுளையும் ஆரோக்கியத்தையும் அவர்களுடைய இதய கமலத்திலே சதா குடிகொண்டிருக்கும் முருகப்பெருமான் அருள்வாராக !

> " வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
> தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல் - வாரி
> குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
> துளைத்தவேல் உண்டே துணை. "

ஞானியார் மடத்தின் பொன்விழா

[திருவாளர் - திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்]

(18—11—1939)

நம் நாட்டில் அறப்பள்ளிகள் பல உண்டு. அவைகளுள் ஒன்று திருக்கோவலூரி லிருப்பது. அஃது ஆதி ஞானியாரால் காணப்பெற்றது. அதன் தொடர்புகொண்ட பள்ளி திருப்பாதிரிப்புலியூரில் திகழ்வது.

இப்பொழுது கோவற் பள்ளித் தலைவராக வீற்றிருப்பவர் ஞானியார் சுவாமிகளென்னும் சிவ சண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள். சுவாமிகள் அப்பள்ளித் தலைமை ஏற்று அரை நூருண்டாகிறது. ஆகவே பொன்விழா எங்கணும் பொலிவதாக.

ஞானியார்சுவாமிகளை யான் கால்நூருண்டாக அறிவேன். சுவாமிகள் அடியின்கீழ் நின்று பேசும் பேறும், அவருடன் நெருங்கி உரையாடும் பேறும் எனக்குப் பலமுறை வாய்த்ததுண்டு. அடிகளின் ஆசி பெற்றவருள் சிறியேனும் ஒருவன்.

முருகன் சேவடி வருடி யுருகும் ஈரநெஞ்சும், அவன் புகழ் பேசி இனிக்கும் நன்னுவும், தண்மை பொழியும் செவ்விய நோக்கும், வெண்ணீறு துதை யும் நெற்றியும், மாணிக்கக் குழை பிறங்குஞ் செவி யும், பொன்னொளிரும் மணிமார்பும், கருமைக்கதிர் விரிக்குந் திருமேனியும், 'சண்முகா - சண்முகா' என்று நீறளிக்கும் நீண்ட கையுங் கொண்ட அடி

களின் திருவோலக்கப் பொலிவு, என்னுள்ளத்தில் ஓவியமெனப் படிந்துநிற்கிறது. அஃது எவர் உள்ளத்தையுங் கவரும் ; எவர்க்கும் எளிதில் இன்பூட்டும்.

ஞானியார் சுவாமிகளின் புலமை வியக்கத் தக்கது. அவர் தமிழில் பெரும்புலவர் ; வடமொழியில் வல்லவர் ; ஆங்கிலமுந் தெரிந்தவர் ; காலக் கலையில் பண்பட்டவர்.

பழம்பெரும் புலவர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு துறையில் தத்தம் நுண்மதியை விளங்கச் செய்து சென்றனர். அப்புலவர் பெருமக்களின் கலைகளெல்லாம் ஞானியார் சுவாமிகளிடத்தில் மருவி நிற்கின்றன. அம்மருவல் இக்காலத் தமிழகத்தின் திருவென்றே கூறுதல் வேண்டும்.

ஞானியார் சுவாமிகள் மாணுக்கருக்குப் பாடஞ் சொல்லும்போதும், சொற்பொழிவு நிகழ்த்தும் போதும் தொல்காப்பியனாராகவும், நக்கீரராகவும், திருவள்ளுவராகவும், இளங்கோ அடிகளாகவும், கச்சியப்பராகவும், கம்பராகவும், சேக்கிழாராகவும். வியாசராகவும், நீலகண்டராகவும், சிவஞான முனிவராகவும், பிறராகவும் முறை முறையே விளங்கி விளங்கி இலக்கிய இலக்கணச் சாத்திர நுட்பங்களை வெளியிடுவதைக் கேட்டுக் கேட்டுப் புலவரானவர் பலர். பழம் புலவர் பலரும் ஞானியார் ஒருவரிடம் விளங்குதல் வியப்பன்றோ ?

கோவலடிகளின் பேச்சுத் திறத்தை என்னென்று சொல்வேன் ! அதைச் சிறப்பிக்க எனக்குச் சொற்கள் கிடைக்கவில்லை. என் செய்வேன் !

பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டில் நாவன்மையிற் சிறந்தவர் இருவர் என்று சொல்லப்பட்டனர். அவர் கிளாட்ஸ்டனும் சுரேந்திரநாதருமாவர். அவ் விருவர்தம் நாவன்மை, ஞானியார் நாவன்மையைக் கண்டதில்லை ; கேட்டதில்லை. கண்டிருப்பின் - கேட்டிருப்பின் - வணக்கஞ் செய்திருக்கும்.

சுவாமிகள் அறப்பள்ளித் தலைமை ஏலாது, உலகியலில் நுழைந்து, ஆங்கில நாவலராய், உலகை வலம் வந்திருப்பரேல், அவர் கிளாட்ஸ்டனும் சுரேந் திரநாதருஞ் சேர்ந்த ஒருவர் என்று போற்றப்பட் டிருப்பர். கோவறப்பள்ளி, சுவாமிகளைச் சிறைப் படுத்திவிட்டது.

சுவாமிகளின் பேச்சுத் திறனை எதற்கு ஒப்பிடு வது ? கடல்மடைத் திறப்புக்கா - வெண்கலக் கோட்டையில் அரசுவா புகுதலுக்கா - பெரும்புய லுக்கா - ஓயா மழைக்கா ? எதற்கு - எதற்கு - ஒப்பிடுவது? பலர் பலவாறு கூறுப.

திருப்பாதிரிப்புலியூரில் வீற்றிருந்து அடியவர்க் கருள் புரியும் கோவலடிகள் கருமை பூத்த ஒரு பொறுமை மலை. அம்மலையினுச்சியில் - மூளையில் - கலைமேகங்கள் பொழிந்த அறிவு மழைநீர், தேங்கித் தேங்கிப் புரண்டு திரண்டு பன்முகங் கொண் டெழுந்து முட்டி முடுகி, வாயின் வழியே முழங்கி விரைந்து இடையீடில்லாச் சொற்ருெடர் அருவி யாக இழிந்து, பலதிறச் சுவை நுட்பப் பொருட்கள் மிதந்து சுழல, அன்பு வெள்ளப் பெருக்காய்ப் பர விப் பரந்து, அருள் அலை கொழித்துக் கொழித்து

ஓடும். நீர் பருகப் போந்த புலி, கரடி, யானை, மான், பசு முதலியன அருவி முழக்கிலெழும் இன்னொலி கேட்டு அதில் ஈடுபட்டுத் தன் தன் பகைமை மறந்து மயங்கி நிற்கும். கரை நீராடுவோர் வெள்ளத்திலுறும் மின்விசையால் பிணி நீங்கப்பெறுவர். ஞானியார் சுவாமிகள் பேச்சால் விளைந்த நலன் அளப்பரிது.

திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பலதிற விழாக்கள் நடைபெறும். அவ்விழாக்களில் கலந்துகொள்ளப் போதரும் அடியவர் 'ஞானியார்' மடத்தில் அமுதுண்பர். அவ்வேளைகளில் அடிகள் சோறிடுந் தொண்டர்களுடன் தாமும் ஒருவராகக் கலந்து அடியவர்க்கு இன்சொலாம் அமுதூட்டுவது நாடறிந்ததொன்று.

சுவாமிகள், தென்னாட்டிலுள்ள பல திருப்பதிகள் சென்று, இறைவனை வழிபட்டு, ஆங்காங்குள்ள மக்கட்கு நல்லுரை பகர்ந்து, தமிழுக்கும் செந்நெறிக்கும் ஆக்கந் தேடியதை அறியாதாரில்லை.

அடிகளிடத்துப் பல நல்லியல்புகள் செறிந்து கிடக்கின்றன. அவைகளுள் குறிக்கத் தக்கன: கருத்து வேற்றுமைக்கு மதிப்பளித்தல், அவ்வேற்றுமை காரணமாகப் பிணங்காமை, சமயப் பூசல்களில் மனஞ் செலுத்தாமை, பொதுநோக்கு, எவர்க்கும் எளியராந் தன்மை, பொறுமை, இன்ன பிற. இவ்வியல்புகளே பெரிதும் அடிகளிடம் என்னை அணுக்கனாக்கின என்று கூறல் மிகையாகாது.

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள், ஆண்டவன் அருள்வழி நின்று, ஐம்பதாண்டாகத் தம் எண்ணத்தாலும், சொல்லாலும், செயலாலும் தமிழ் நாட்டைப் பலவழியிலும் ஓம்பிய ஒருவர் - ஓர் அறவோர் - ஒரு பெருந்தொண்டர். அவர்தம் அறத்தொண்டு மேலும் மேலும் ஓங்கி வளர்தல் வேண்டும். அறுமுகப் பெருமான் அருள் சுரப்பாருக. சுவாமிகளுக்கு எனது வணக்கம்.

ஓர் உண்மை - ஞானி

[திருவாளர் - எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை]

திருப்பாதிரிப்புலியூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ சிவசண்முகமெய்ஞ்ஞான தேசிகமூர்த்திகளின் சிறப்பியல்புகளை யெல்லாம் ஒரு சிறு சொற்றொடரால் அடக்கிக் கூறுதல் எளிதன்று. எனினும் அவர்களை 'உண்மை ஞானி' என்று கூறுவோமாயின், அச்சிறப்பியல்புகளிற் பெரும்பாலனவும் அதன்கண் அடங்கிவிடு மென்றே கருதுகின்றேன். இதனைக் காட்டிலும் வேறொரு தகுதியான தொடரைக் காணுதல் அரிது.

ஞானியார் சுவாமிகளைத் தரிசித்தவுடன் ஒருவனுக்கு முற்படத் தோன்றுவது அவர்களது அன்புடைமையாகும். தம்மிடம் வருபவர் யாவரேயாயினும் அவர்களிடம் தமது முழு அன்பையும் காட்டி-

அவரவர்களுக்கு வேண்டும் நன்மொழி கூறி, அவர்களையும் தமது கருணை நோக்கினால் பரவசப்படும்படி செய்யுங் காட்சியானது ஒவ்வொருவரும் கண்டு மகிழ்தற்குரியது. காண்போர் மனத்தில் மேலெழுந்தும் அடித்தாழ்ந்தும் நிலையாக உறைந்துவரும் தீக்குணங்களனைத்தும் உருத்தெரியாதபடி மறைந்து விடுகின்றன. சுவாமிகளுடைய அன்பு நம்மை அடிமையாகச் செய்து விடுகின்றது.

'அன்பென்பதொன்றின் தன்மை அமரரும் அறிதல் தேற்றார்' என்று கம்பர் கூறியிருப்பது எவ்வளவு உண்மையானதென்று சுவாமிகளுடைய சந்நிதியிலே தெளிந்து கொள்ளலாம்.

இனி இரண்டாவதாக நமக்குத் தோற்றுவது சுவாமிகள் மனமொழி மெய்களில் தூயராயிருக்கும் தன்மை. இளம்பருவந் தொட்டே தமது வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தி, எவ்வகையான தீய இயல்புகளும் தம்மை அணுகாதபடி பாதுகாத்து, மாசின்றி விளங்குந் திங்கள்போலச் சாந்த மூர்த்தியாய்ச் சுவாமிகள் விளங்குகின்றார்கள். அவர்களைக் காணச் செல்லும்போது சகல மங்கள குணங்களுக்கும் உறைவிடமாகிய இறைவன் இருக்கும் திருக்கோயிலுக்குச் செல்லுவது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி நமக்கு உண்டாகின்றது.

மூன்றாவதாக நாம் காணும் சிறப்பியலாவது சுவாமிகளுடைய பதிஞானமும் பத்தியுமாகும். 'தெய்வமொடு நீயுறையுந் திருக்கோயில்' என்று ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

தெய்வத்தோடு உடனுறையுந் தெய்வமெனச் சுவாமி களைக் கூறினால் அது மிகவும் பொருத்தமுடைய தாகவே தோன்றும். சாஸ்திர-ஆராய்ச்சி, சாஸ்திர-உபதேசம், சிவபூசை முதலிய சிறந்த செய்கைகளின் மயமாகவே அவர்களுடைய வாழ்க்கை இருந்து வந்திருக்கிறது. பிறரை இழித்துப் பேசுவதும் பிறர் யாது செய்கின்றார்கள் என ஒற்றாள் மூலமாய் ஒற்றி யுணர்வதும், தம்மை யொப்பார் பிறரில்லை யென் னும் தருக்குணர்ச்சியும், தாம் விரும்பாதனவற் றைப் பிறர் செய்வராயின் அவர்களுக்கு நரகங்களைச் சிருட்டிக்கும் குமானுஷ்ய விருப்பமும், பொறாமை யும், தம் பெருமையை நோக்க உலகம் தம்பாற் காட் டும் மதிப்பும் நன்றியறிவும் மிகச் சிறிதென் றெண்ணி அவ்வுலகத்தோடு தீராப்பகை கொண்டி ருப்பதும் ஆகியவற்றையே சிறப்பியல்புகளாகக் கொண்டுள்ள 'பெரியோர்கள்' வாழும் நமது நாட் டில், சுவாமிகளைப் போன்ற பெரியோர்கள் ஒரு சிலர் இருப்பது பாலைவனத்திற் பசும்புல்லின் திடர் காணுவது போல்வதாம்.

சுவாமிகளிடத்தில் பரசமய தூஷணை யென் பது இல்பொருளாகும், தாம் மேற்கொண்டுள்ள சாஸ்திரக் கருத்துக்களின் சிறப்புக்களை அவர்கள் கூறி வருவார்களேயன்றி, அந்நிய சாஸ்திரக் கருத் துக்களை யெடுத்து ஆராய்ந்து அவற்றின்கண் குற் றங்களை ஆரோபித்து 'ஸ்வமதஸ்தாபனம்' பண் ணும் இயல்பு அவர்களிடத்து இல்லை. இதனால் அந்நிய சாஸ்திரங்களை அவர்கள் கற்றறியாதவர்க

ளென்று எண்ணுதல் தவறு. அவ்வகைச் சாஸ்திரங்களையும் நன்கு கற்றவர்களே யென்பது அவற்றின்கண் உள்ள நுட்ப விஷயங்களைக் குறித்துச் சுவாமிகளிடத்து விசாரிக்கலுற்றோர் நன்கறிவர்.

சுவாமிகளது தெய்வபக்தி போலித்தன்மையுடையதன்று. உலகத்தை வஞ்சித்து, மதிப்புப் பெறல் வேண்டித் தெய்வபக்தியுடையார் போல் நடிக்கும் வேஷதாரிகளை நாம் மிகுதியாகக் காணுகிறோம். இவ்வேஷதாரிகளுள் ஒருவரல்லர் சுவாமிகள். அவர்கள் பக்தி செய்யும் முறையினாலே அது அறியலாகும். பக்திமுறையில் ஆடம்பரம் சிறிதும் கிடையாது. நிறைகுடம் நீர்தளும்பல் உண்டோ? உடல் பொருளாவியை இறைவன்பால் ஒருங்கு சமர்ப்பிக்கும் பக்தி, குறித்த காலத்தில் நியமமாகச் செய்யும் பக்தி: இவ்வரிய தன்மைகளையுடையதாகும் சுவாமிகளது பக்தி.

இறுதியாக, நாம் கூறவேண்டுவது உலகிலுள்ள உயிர்களுக்குச் சமயத்தொண்டு புரிவதே உண்மையான பக்தியென்று சுவாமிகள் கொண்டுள்ளமை. இச்சமயத் தொண்டுக்குப் பயன் படும்படியாகவே, தமது சமயசாஸ்திர ஞானத்தையும், அறிவாற்றல்களையும் பக்குவஞ்செய்து சுவாமிகள் வைத்திருக்கிறார்கள். இத்தொண்டு முக்கியமாகப் பிரசங்க ரூபமாக நிகழ்கின்றது. இவ்வுயர்ந்த தொண்டிலே சுவாமிகள் ஈடுபட்டிருக்கும்போது யாதொரு விதமான உபாதியும் எவ்வகையினும் அவர்களை அணுக இடங்கொடுப்பதில்லை. அவர்களது பொன்மொழி

களைக்கேட்கும் பேறுபெற்றவர்கள் அறிவு நிரம்பிய தத்துவஞானியாவார்கள் என்பதில் தடையில்லை.

ஈண்டுக்குறித்த அன்புடைமை, தூய வொழுக்கம், பதிஞானம், பக்தி, சமயத்தொண்டு என்ற சிறப்பியல்புகளால் ஞானியார் சுவாமிகள் **ஓர் உண்மை ஞானி** யென்பது விளங்குகின்றது.

சுவாமிகள் பட்டத்திற்கு வந்து இப்போது ஐம்பது ஆண்டுகள் சென்றுவிட்டன. அவர்களை இன்னும் பல்லாண்டுகள் நம்பொருட்டு உதவ வேண்டுமென்று இறைவனை நாம் அனைவரும் பிரார்த்திப்போமாக.

பாவலர் போற்றும் நாவலர் திலகம்

[திருவாளர்-ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார்]

ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானியார் சுவாமிகள், திருக்கோவலூர் ஆதீனத்துப் பெருந்தவத்திரு அரசு கட்டிலேறி, ஞானச் செங்கோலோச்சித், தமது சீடப் பெருங்குடி மக்களைச் சிவநெறிக்கண் நிறுத்தி, அவர்கட்கு நல்வாழ்வை அளித்து, ஆறெழுத் தருமொழியாம் சீருடைப் பெருவாளேந்தித், திருநீற்றுக் கவசம் பூண்டு, மாயப்படை வாராமற் காத்துத், தமிழ் மண்டிலமெங்கணும் தாவிப்பரக்கும் பெரும்புகழுடைய ராகத் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் வீற்றிருப்பது நண்பர்கள் அறிந்ததொன்று. சுவாமிகள் இவ்வாதீனத்

தலைமை பூண்ட ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறைவு விழா திருப்பாதிரிப்புலியூரில் 1939ஞு நவம்பர் மீ 18, 19-ம் தேதிகளில் கொண்டாடப்படும். அவ்விழா விற் கலந்து கொண்டு நமது சமாஜம் ஒரு வணக்கப் பத்திரம் வாசித்தளிக்கும். அக்காலை நமது சாமா ஜத்தினர் பெருந்திரளாகக் கூடியிருந்து சுவாமிகளு டைய பொன்மொழிகளைச் செவிமடுத்துச் சுவாமி கள் ஆசீர்வாதத்தைப் பெறவேண்டுமென்று பிரார்த் திக்கிறேன். தமிழ் நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந் தும் பேரறிஞர் பலரும் பல கழகப் பிரதிநிதிகளும் வந்து நம்மோடு கலந்து கொள்வார்கள்.

இவ்விழாவைக் கொண்டாடும் வகைகள் பல வற்றுள் ஒன்று சுவாமிகளுடைய குணாதிசயங்களைக் காய்தல் உவத்தல் கூட்டல் குறைத்தலின்றி உள்ள வாறே தெரிவித்தல். இம்முறையில் யான் அறிந்த வற்றைச் சுருங்கக் கூறுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கம். இக்கட்டுரையைக் கண்ணுறும் அன்பர் கள் தத்தம் கருத்துக்களைத் தெரிவித்து நன்றி செலுத்துவார்களென்று நம்புகிறேன்.

1. சுவாமிகள் வடமொழியிலும் தமிழ் மொழி யிலும் சிறந்த புலமையுடையவர்கள் என்பதை அனைவரும் அறிவர். தமது சொற்பொழிவுகளில் சுவாமிகள் கூறும் அடிப்படையான கொள்கை கட்கு வேதம், சிவாகமம், புராணம், திருமுறை, சித் தாந்த சாத்திரம் முதலியவற்றிலிருந்து தெளிவான ஆதாரங்கள் காட்டுவதை அறிஞர்கள் குறிப்பெடுத் துக் கொள்ளும் காட்சியை நம்மிற்பலர் பலமுறை

கண்டிருக்கிறோம். ஏனையோர் தங்கள் உபந்நியாசங்களில் பிரமாணங்களைக் கூறும்போது தங்கட்கு அவற்றின் பொருள் விளங்குவதாகப் புலப்படுத்துவதில்லை; கேட்போரும் பலர் உபந்நியாசங்களில் வடமொழிப் பிரமாணங்களும் பிறவும் கிளிப்பிள்ளை வாக்காகவே உபந்நியாசகர்களால் கூறப்படுகின்றனவோ என்று ஐயுற நேரிடுகிறது. சுவாமிகளுடைய உபந்நியாசங்களில் இவ்வித சந்தேகம் எஞ்ஞான்றும் எழுந்ததில்லை. பற்பல உபநிடத மேற்கோள்களைப் பதம் பதமாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறுவதோடமையாது அவற்றிற் கூறப்படும் உண்மைகள் புராணங்களில் எவ்வாறு உபப்பிரமணம் செய்யப்பட்டுள்ளன வென்பதையும் தேவார ஆசிரியர்களும் சந்தான குரவர்களும் அவைகளை எவ்வாறு அழகுபட விவரித்துள்ளார்கள் என்பதையும் சுவாமிகள் விவரிப்பதைக் கேட்கும் அன்பர்கள் "ஈதன்றோ செவிச்செல்வம், இத்தகைய சொற்பொழிவுகளை நமது செவிகள் கேட்கவும் பெறின் மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே" என்று தமது நெஞ்சுக் குரைப்பார்கள். சுவாமிகள் வேதசிவாகம புராண வாக்கியங்களை விளக்குங்கால் வேதம்போம் வாயார் அங்காந்த வாயாராகிப் பிரமித்துத் தம்பித்திருக்கும் காட்சியையும் நம்மிற்சிலர் காணும்பேறு பெற்றுளோம்.

2. சுவாமிள் மிகத்தெளிவாகப் பேசும்பேராற்றலுடையவர்களென்பதை மகளிரும் சிறுரும் கூறுவர். முப்பொருளுண்மை, அத்துவித இலக்கணம்

போன்ற கடினமான பொருள்களை விளக்குங்கால் இருப்புக் கடலையை மெல்வது போன்ற துன்பமான முறையை அறவே விடுத்து மிகச்சுலபமான சொற்களால் பல சாதாரண உவமைகளின் துணை கொண்டு எளிய நடையில், பொருளின் நுட்பம், புதைந்த கருத்து, தருக்கமுறை முதலியவற்றைச் சுவாமிகள் விளக்கும்போது இளம்பிள்ளைகளும் பெண்மக்களும் கண்சாம்பாது முகஞ்சுளியாது ஒளி வீசுங்கண்களோடும் மலர்ந்த முகங்களோடும் செவிவாயாகச் சொல்லமிர்தம் பருகுங் காட்சியைக் கண்காள் காண்மின்களோ ! வேறு சிலர் உபந்நியாசங்களில் நுவலப்படும்பொருளை அறியமாட்டாது இடர்ப்பட்டுக் கேட்போர் பலர்தம்முள் வேறு பொருள்களைப்பற்றிப் பேசிச் சந்தடிசெய்து கேட்கும் சிலரையும் கேட்க வொட்டாது தடைசெய்யும் காட்சியைக் கண்காள் காணற்க! "அவையறிந்துரைத்தல்" என்னும் அதிகாரத்தில் திருவள்ளுவர் கூறும் "ஒளியார்முன் ஒள்ளியாராதல்வெளியார்முன் வான்சுதை வண்ணங்கொளல்" என்னுங்குறளுக்கு இலக்கியமாயுள்ளவர்கள் சுவாமிகளே யென்பதைக் காண்டல் கருதல் உரையென்னும் மூவகைப் பிரமாணத்துள் காட்சியளவிலேயே அறியக் கூடுமென்பதை வற்புறுத்தவே காட்சிகள் சிலவற்றை ஒன்றன் பின் ஒன்ருகக் கூறினேன் ; பின்னும் கூறுவேன்.

3. சுவாமிகள் தமிழில் நிரம்பிய பற்றுடையவர்கள் என்பதை யறியாதார் யாரேவுளர் ? திரு

முறைகளிலும் கந்தரநுபூதி போன்ற பனுவல்களி லும் சிவஞானச் செல்வர்கள் திருவாக்கிலுமுள்ள சொல்லாழம் பொருளாழம் சொன்னயம் பொருண யம் முதலியவற்றைச் சுவாமிகளைப் போல வேறு யாவரே எடுத்துக் கூறுவர்? ஒரு சொல்லின் முழுப் பொருளையும் முழுநயத்தையு மறிய ஒருநாள் போதாதே! சுவாமிகள் பெரிய புராணத்திற் சில செய்யுள்களையும் கந்தரநுபூதிப் பாக்களையும் பாட மாகக் கூறக்கேட்டோர் தாம் "கற்றது கைம்மண் ணளவு கல்லாதது கடலளவு" என்றல்லது வேறென்ன கூறுவர்? "தம்மினுங் கற்றாரை நோக் கிக் கருத்தழிக எற்றே இவர்க்கு நாம் என்று" எனத் தமது மனத்துக் குரைத்தலைத் தவிர சுவாமி களைக்கண்ட புலவர் வேறென் செயவல்லார்? கண் ணப்ப நாயனார் புராணப் பிரசங்கத்தில் நாயனார்க் குத் திண்ணன் என்ற பிள்ளைத் திருநாமம் ஏற்பட் டதை விளக்கித் தமிழ்ப்பற்றை யூட்டும்போது சுவாமிகள் தமிழார்வத்தைக்கண்டு மகிழாதார் யாவர்? 'பேபி' யென்றும் 'ரோஸ்' என்றும் அறி யாது பெயரிட்ட தாய் தந்தையர் வெட்கித் தலை குனிவதைக் காணாதார் யாவர்?

4. சுவாமிகள் நுண்ணிய பொருள்களை விளக்கு மிடத்தும் பிறுண்டும் எளிய உவமைகளைத் துணை யாகக் கொள்ளும் பேராற்றலுடையவர்கள். சிலர் எளிய பொருள்களை விளக்கப் புகுந்துழி சிக்கலான உவமைகளை எடுத்துக்காட்ட முயன்று இடர்ப்படு வர். கண்ட உருவத்தைக்கொண்டு காணாத கடவுளை

யறிகிறவன் புத்திசாலியென்று சுவாமிகள் கூறுவ துண்டு. இதற்குவமையாகப் பள்ளிக்கூடத்தில் இரண்டு பிள்ளைகளுள் பழகிய மாணவன் " ட " என்ற எழுத்தைப் பார்த்ததும் " ட " என்ற ஒலியை உச்சரிப்பதையும், பழகாத புதிய மாணவன் ஒரு வன் அவ்வொலியை உச்சரிக்கமாட்டாது அவ் வெழுத்தைப் பார்த்து அது ஒரு கோடு என்பதை யும் எடுத்துக் காட்டித் கோடு என்று எண்ணுவது பொய்யல்ல ஆனால் தாழ்ந்த அறிவுநிலை யென்றும் கண்ட எழுத்தைக் கொண்டு கண்ணுக்குப் புலப் படாது காதுக்கே புலப்படும் ஒலியை யறிவதே உயர்ந்த அறிவுநிலை யென்றும், இவ்வாறே திருக் கோயிலிலும் உருவங்களைக் கல்லென்றும் செம் பென்றும் நினைப்பது தாழ்ந்த நிலையென்றும் கடவு ளென்று தொழுவது உயர்ந்த நிலையென்றும் சுவாமிகள் மிகத் திறமையாக விளக்குவதைக் கேட் பவர் உள்ளம் கேட்குந்தோறும் பூரிக்கும். மும் மலங்களினுண்மைக்கு " அவன் ஆணவம் பிடித் துத் திரிகிறான்," " அவன் கருமம் அவனை விடு கிறதா," " அவன் மாயையிலே மூழ்கிக் கிடக் கிறான் " என்று தமிழ்நாட்டுக் கிழவிகளும் கூறும் பழக்கத்தைச் சுவாமிகள் சுட்டிக் காட்டுவதை நாம் பன்முறை கேட்டின்புற்றுள்ளோம்.

5. சுவாமிகள் உபந்நியாசங்களில் அவ்வப் போது நகைச்சுவை பொருந்தப் பேசுவதையும் நாம் மறத்தலாகாது, சிலர் நகைச் சுவைக்கென்றே முயன்று வேண்டாத கிளைக்கதைகளை வருவித்துக்

கொண்டு விருகைப் பொழுதுபோகிறதே யென்று அறிஞர்கள் நினைக்கும்படி செய்வதுண்டு. சுவாமிகளுடைய முறை அத்தகையதல்ல. தாழ்ந்த அருவருப்பான பொருள்களை அறவே விடுத்துக், கற்பூரத்தில் தீப்பற்றுவதுபோல் புத்தி கூர்மை மிக்கவர்கள் சடுதியிற்பற்றி இன்புறக் கூடியவைகளாகவே சுவாமிகளுடைய நகைச்சுவை மொழிகள் மிளிரும். இவற்றைக் கோவையாக்கி ஒரு நூல் வெளியிடலாம். தாலி புலாக நியாயமாக ஈண்டு ஒன்றே கூற விரும்புகிகிறேன். அஷ்டபுஷ்பங்களுள் ஒன்றுபாதிரி. இதில் சிவப்புப்பாதிரி, வெள்ளைப்பாதிரி என இருவகை யுண்டு. சிவப்புப் பாதிரியே பூசைக்குகந்தது ; வெள்ளைப்பாதிரி நீக்கப்படுவது. இதைக் குறிக்குமிடத்து "வெள்ளைப்பாதிரி ஒவ்வாதது... வேறொரு பொருளிலும்" என்று சுவாமிகள் கூறிய போது குழுமியிருந்த கூர்த்தமதியினர் புன்னகை செய்தனர் ; ஏனையோர் புன்னகையின் காரணத்தை யறியாது விழித்தனர். வெள்ளைப் பாதிரிப் புஷ்பமும் ஆகாதவஸ்து, நமது சமயத்தைக் குறைகூறி ஏமாற்றித் தாழ்ந்த வகுப்பினர்களைத் தனது சமயத்துக்கு ஈர்த்துச் செல்லும் வெள்ளைப் பாதிரியும் (வெள்ளைக்காரப் பாதிரியார்) ஆகாது என்றுணர்ந்தவரே புன்னகை செய்தவராவார்.

6. இவ்வளவில் சுவாமிகளுடைய உபந்நியாசங்களின் தன்மை முதலியவற்றைச் சுருக்கிக் கொண்டு இனிச் சுவாமிகள் தமது சீடர்களோடும் ஏனைய அன்பர்களோடும் அளவளாவி நடந்து

கொள்ளும் முறைகள் சிலவற்றைக் குறிக்க விரும்புகிறேன். முதன் முதலாவதாக நாம் கண்டு வியப்புறக் கூடியது சுவாமிகளுடைய ஞாபகசக்தி. உபநிடதங்களையும் தோத்திர சாத்திரப் பாடல்களையும் ஞாபகம் வைத்திருப்பதே நம்மிற் பலருக்கு அசாத்தியமான காரியம். அவற்ருேடு ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கை நிலை விவரங்களையும் நினைவிலிருத்தி அவரவரோடு அளவளாவுங்கால் அவற்றைப்பற்றி விசாரிக்கும்போதும் சுவாமிகள் இனிய சொற்களால் மிகுந்த விநயத்தோடும் பரிவோடும் அவரவர்கள் சுகதுக்கங்களில் தமக்குள்ள ஈடுபாட்டைக் காட்டும்போதும் கேட்போர் மனங்குளிர்ந்து உவகை யெய்துவர். "சுவாமி குழந்தை போலப் பேசும்" என்று கூருத கிழவியுமில்லை, குமரியுமில்லை. "சொல்லின் செல்வன்" என்று மேடை மீதேறிப் பிரசங்கம் செய்யும் ஆற்றல் மிக்கவர்களைப் புகழ்வதுண்டு. மேடை மீதிலும், மேடைவிட்டிழிந்த பின்னும், மேடை மீதேறும் வரையிலும் எஞ்ஞான்றும் இன்சொற் பகர்ந்து செஞ்சொற் பெருக்கி வன்சொற் கடிந்து பொன்சொல் வழங்கும் சுவாமிகளுக்கே "சொல்லின் செல்வன்" என்ற பட்டம் பொருந்தும்.

7. சுவாமிகள் சாந்தம், பொறை, வெகுளாமை முதலிய நற்குணங்கள் நிறைந்த சத்துவ குணக் குன்றெனக் கூறல்மிகையாகாது. "யாகாவா ராயினு நா காக்க" என்ற முதுமொழியை வாழ்க்கையில் நடத்திக் காட்டும் உயர்வு சுவாமிகட்கே யுரித்து.

சுவாமிகளிடம் உபகாரம் பெற்று வாழ்ந்தவர்கள் தங்கள் தீவினை வசப்பட்டு நன்றியை மறந்து மறம் செய்து தவறிழைத்துப் பின்னர் அரச தண்டத்துக் குட்பட்டுச் சரணுகதியென வந்த காலத்து நமது சுவாமிகள் தலைநாளிற் காட்டிய அன்புடனேயே அவர்களை ஏற்று மன்னித்த தெய்வச் செயல்களைப் புலிசை வாசிகளும் வேறு பல நண்பர்களும் நன்கறிவர். குறளர் ஒருவர் "கைதவ மறியாச் செய்தவமுடையோய் நினது கடிதங் கண்டாம்" எனத் தொடங்கும் குறும்புக் கடிதமெழுதியதற்கு வெகுளாது அவருடனிருந்து ஒரு மகாநாட்டைத் தலைமை வகித்துச் செம்மையாக நடத்திக் கொடுத்துப் பிறகு பத்தாண்டுகள் கழிந்த பின்னர் அன்னூர் ஒரு கழகத்துக்குத் தீங்கிழைப்பதைத் தவிர்க்கவேண்டி இச் செய்தியை வெளியிட்டு அன்னுருடைய உண்மை நிலையைப் பலர் அறியும்படி வெளிப்படுத்தியதைக் கண்டு அன்பரனைவரும் வியப்பெய்தினர். 1927லு சென்னையில் சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் விசேட மகா நாடொன்றில் சுவாமிகளின் தலைமையின் கீழ்ச் சொற்பொழிவாற்றிய ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜி ராமேசம் அவர்கள் தமது சொற்பொழிவில் சுவாமிகள் திருவதனத்தில் சாந்தம் நிறைந்த பொலிவு காணப்படுகிறதென்று வாயாரப் புகழ்ந்து கூறியதையும் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

8. சுவாமிகள் இக்காலத்திய உலகப்போக்கை நன்கறிந்து அதற்கேற்பப் பிற மக்களோடு ஒழுகும் பேராற்ற லுடையவர்கள். இக்காலத்திய துறவி

களில் இருவகையினரை எளிதிற் காணலாம். பலர் நீறில்லாப்பாழ் நெற்றியராய் நாடோறும் முக க்ஷவரம் செய்த பொலிவுடையராய் உட்சட்டை மேற் சட்டை காற்சட்டை உடற்சட்டை மேற் போர்வை முதலிய ஆடைப்பெருக்குடையராய்ச் சமயப்பற்றை மட்டும்விட்டு ஏனைய பற்றுக்களை விடாதவராய்க் காணப்படுகின்றனர்; வேறு சிலர் ஜோசியம் சொல்லுதல், மருந்துதருதல், மந்திரித்தல் முதலிய பல தொழில்கள் செய்து செல்வர்களை யடுத்து அவர்களுடைய பரிவார நிழலில் வாழ்கின் றனர். வேறு பல வகையான ஒழுக்கமுடைய கல் லாடை புனைந்த கள்வர்களுமுண்டு. இவர்களெல் லாம் உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகுவோராகத் தங்க ளைக் கூறிக்கொள்வதுண்டு. அறிவு படைத்த உலகம் இவர்கள் ஒழுக்கத்தைத் துரும்பாக மதிக் கும். சுவாமிகள் இத்தகைய துறவிகளை நோக்க வேறொரு பிறவி, வேறோர் உலகத்தவர் என்றே கூறல் வேண்டும். இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில் காலம்தாழ்க்காது காரியங்களைச் செய்யும்கொள்கை வேரூன்றி வருகிறது. நமது சுவாமிகள் குறித்த கால வெல்லைகளைப் பாராட்டி நடக்கும் நவநாகரிகம் நிரம்பப் பெற்றவர்கள். தங்களுடைய சமய ஒழுக் கத்துக்கும் துறவொழுக்கத்துக்கும் இன்றியமையா தனவற்றை ஒருசிறிதும் நெகிழவிடாது ஏனைய வழி களில் அன்பர்கள் விண்ணப்பத்துக் கிணங்கி அவர் களை மகிழ்வித்துத்தாமும் மகிழும் பெருமை வாய்ந்த வர்கள். சில அறிஞர்களைக் கழகங்கள் அழைப்ப

தென்றல் மிகுந்த பணச்செலவும் உடலூழியமும் வாய்ந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுதல் வேண்டும். சுவாமிகள் அவ்வாறின்றி அன்பர்கட் கெளியராக விரும்பிப்போந்து தொண்டாற்றி ஆசீர்வதிப்பதைத் தமிழ்நாடு நன்கறியும். தங்கள் திருமடத்தில் அன்பர்களையும் காணவரும் பேரறிஞர்களையும் ஆரவாரமின்றி உள்ளன்போடு சுவாமிகள் உபசரிப்பதைக் கண்டு இல்லறத்தார் பாடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

9. சுவாமிகள் தம்மை யடைந்த இளைஞர்கட்குக் கல்வி புகட்டி அவர்களை நல்வழிப்படுத்தித் தகுந்த உத்தியோகங்களில் தக்கார் துணைகொண்டு அவர்களை அமர்த்தி அவர்களுடைய நல்வாழ்க்கையைக் கண்டு இன்புறுவதை நம்மிற் பலரறிவர். சில பெரும்புலவர்கள் தம்மை யடைந்தவரை ஓம்பாது அவர்களைத் தங்கள் சாசுவத அடிமைகளாகப் பாவித்துத் தங்கள் புத்தக வேலை, அச்சு வேலை, ஆராய்ச்சி வேலை முதலியவைகளில் அவர்களைச் சிற்றாள்களாகப் பணிவித்து வேலைக்கேற்ற ஊதியமோ புகழ்ச் சொல்லோ நன்றியோ செலுத்தாத வன்கண்ணராக வெறுக்கப்படுவதையும் நாமறிவோம். சுவாமிகளுடைய உதவியால் கல்வி பெற்றவர்களையும் வேலையிலமர்ந்தவர்களையும் இத்தமிழ்நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் காணலாகும். மந்திரி முதல் மந்தமதியீறாகவும் லக்ஷாதிபதி முதல் பிக்ஷாதிபதி யீறாகவும் உள்ள பல திறப்பட்ட பல தரமுடைய மக்களோடும் பழகி அவர்கள் நன்மதிப்

யைப் பெற்றுத் தம்மையடைந்தவர்கட்கு உபகாரம் செய்யும் வழி அவர்கள் நட்பையும் தமது செல்வாக்கையும் பயன்படுத்திப் புகழ் கொள்ளும் தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராகச் சுவாமிகள் திகழ்கின்றார்கள்.

10. சுவாமிகள் தம்மையடைந்து வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈயும் கொள்கையுடையவர்கள். விரும்பிக் கேட்போர்வசதி ஒன்றையே நோக்கித் தங்கட்கு ஏற்படும் சிரமத்தை ஒருசிறிதும் பொருட்படுத்தாது கேட்போர் விண்ணப்பத்துக் கிணங்குவதொன்றையே சுவாமிகளுடைய பெருங்கருணையறியுமல்லது பிறிதொன்றில்லை. மிருக வைத்தியசாலையிற் பணிபுரியும் நண்பர் ஒருவர் ஒரு சிறு நூலைப் பாடங்கேட்க விரும்பி நண்பகல் பதினெட்டு நாழிகையே தமக்கு வசதியான நேரமென்று தெரிவிக்க அவருடைய வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அவருடைய அறிவு நிலைக்கேற்ற முறையில் அச்சிறு நூலிலுள்ள செம்பொருள்கள் அனைத்தையும் பாடமாகச் சொல்லி முடித்து அவர்களைச் சுவாமிகள் ஆசீர்வதித்தார்கள். இவரைப்போல வேறு நூல்களைப் பாடங் கேட்டவர்கள் ஆயிரக் கணக்கிலடங்காதவர்கள். எவ்வித கைம்மாறுமின்றிக் கேட்போர் உயிர்நலமொன்றையே கருதித் தமது உயர்ந்தஅறிவு நிலையிலிருந்து பலபடிகளிறங்கிக் கேட்போர் நிலைக்கேற்ற சொற்கள், பொருள்கள், முறைகள் முதலியவற்றைக் கருணையோடு கைக்கொண்டு அவர்கட்

குப் பாடஞ்சொல்லும் செயல் இறைவனது தடத்த லக்கணத்தை நினைவூட்டுகின்றது.

சுவாமிகளுடைய குணாதிசயங்களைப் புகழ்வ தற்கு என் போலியரால் இயலாது. இயன்றவரை சிற்சில கூறினேன். வேறு பல புலவர் பெருமக்கள் விரிவாக எழுதவும் பேசவும் கூடுமாதலின் இம்மட்டில் அமைகின்றேன். பாற்கடல் முழுவதையும் நக்கிக் குடிக்கக் கருதும் பூனையின் ஆசை போன்றதே என்னை எழுதத் தூண்டியது.

தமிழ் நாட்டினரனைவரும் - நமது சமாஜத்தினரனைவரும் - ஏனைய கழகங்களின் உறுப்பினரனைவரும் ஒருங்கே கூடி இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்திற் குறித்த நிறைவிழாவிற் கலந்துகொண்டு பாவலர் போற்றும் நாவலர் திலகமாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிகள் நீடூழி வாழ்ந்து நமக்கு உய்யுநெறி காட்டும் உபதேச மொழிகளை எஞ்ஞான்றும் வழங்குமாறு ஞானபண்டித சுவாமிகளாகிய முருகப் பெருமானது முத்திதரும் திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்குவோமாக. சுபம்.

ஞானியார்

[திருவாளர் - கே. கோதண்டபாணி பிள்ளையவர்கள்]
டெபுடி கலெக்டர்

இச்சிறுசொற் பெரும்பொருட் பெயர் தாங்கிய அடிகளைத் தமிழ் நாடு நன்குணரும். இவர் இயற்றும் தமிழ்த் தொண்டினைப் போற்றுவோர் பலர். இவர் புலமையைப் புகழும் புலவர் பலர். இவர் நல்லுரை கேட்டு நலமுறுவார் பலர். சொல்வல்லார் என இவரைத் துதிப்போர் பலர். சிறியேனும் இப் பெரியார்பாற் கண்டன சில எழுதலுற்றேன் :

மெய்யன்பர்களே, இச்சிற்றுரையை நீங்கள் உணரத் தொடங்குமுன், உங்களை ஒன்று வினவ விரும்புகின்றேன். இச்சிற்றுரையின் தலைப்பையே வினவாக்கிக் கொள்வீர்களாக. ஞானி, யார் ? இக் காலத்தே நம் நாட்டில் ஞானம் உடையவர் யார் யார் உளர் ? வீடு பயக்கும் உணர்வினை உடையார் அல்லது தருவார் யார் யார் உளர்? அன்பு நெறியிலும் அறிவு நெறியிலும் திளைப்பவர் யாவருளர் ? எங்கெங்குத் தேடினும் அடிகளன்றி யாருளர் காண்பாம். “ சான்ற கொள்கைச் சாயா யாக்கை, ஆன்றடங் கறிஞர் ”, அடிகளன்றி யாருளர்? தேர்ந்து அறிந்து தெரிவிப்பீராக !

ஞானியார் பெருமான் என்பார் யாவர், எத் தகையர், என நேரே காணுமாறு நெடுநாள் அவாவி ஒருநாட் கண்டேன். காட்சியளவில் இவர்தம் வடிவும் அழகும் மனத்தைக் கவர்ந்தன.—சிறிதே

சிவந்து நிமிர்ந்த உருவம் ; துவராடை உடுத்த துகள் தீர் மேனி ; பருமையும் மெலிவுமின்றிப் பாங்குற அமைந்த உடல் ; விரிந்த கொள்கையின் பரந்த நெற்றி ; ஆழ்ந்த நோக்குடன் அன்பொழுகு கண்கள்; நேர் நிமிர்ந்து முனை வளையாக் கூர் அறிவு காட்டும் கூரிய மூக்கு ; தமிழ்ப் புலமை பூக்கும் தனி வாய் ; தெய்வ ஒளி வீசும் திருமுகம்.—இவர் முகத் தோற்றத்தை உற்று நோக்குக. அதில் தோற்றுவது யாது ? சங்கத்தமிழின் திங்களிப்போ ! சிந்தை சேர்ந்த சிவத்தொளியோ ! அன்பு பழுத்த அகத் தெளிவோ ! அறிவு பழுத்து அமை வளமோ ! தமிழின் பழுத்த தனியழகோ ! யாதெனப் புகல்வது ! இவை யாவுந் திரண்டெழுந்த "ஞானத்தின் திருஉருவோ" நம் எதிரே தோன்றுவது ! கண்டன யாவையும் வாரி வாரி உண்டன கண்கள் ; கொண்டன களிப்பு.

இந்நிலையிலும், ஓர் ஐயம் நிகழ்ந்தது. ஐய நிகழ்ச்சி அறிவிற்கியல்போ ! அல்லால் கல்வியின் குறைவோ ! அஃது யாதாயினும் ஆகுக. எழுத உரிய வடிவும் அழகும், இயற்கையிற் பெற்ற இவர் காதில் அசைந்தது குண்டலம். கழுத்திற்றவழ்ந்தது கண்டிகைத் தாவடம். இவர் புதுமையை அறவே நீக்கிப் பழமையிற் பழுத்த பழையர் போலும் ! இவர்பால் புதியன புகுந்தார் போற்றும் உரையும் செயலும் காண்பது எங்ஙனம் என ஐயுற்றேன். ஐயந்தெளியுமாறு தேடி நின்றேன். சிறிது பொழுதில் இப்பெருமான் ஒரு சொற்பொழிவாற்று

வர் எனக் கூறினர் சிலர். அடிகளின் சொல்லுரை கேட்டுத் துணிதலே நலம் எனத் துணிந்திருந்தேன்.

சொல் மழை தொடங்கிற்று. முதுநீர் நிலையிற் புதுநீர் சேர்ந்தது; புரண்டெழுந்தது வெள்ளம். அன்பு நெறியை அளாவிற்று; அறிவு நெறியுட் புக்கது. அலைகள் சுமந்தன அறிவும் செறிவும். கலையின் நிறைவு நுரையின் மிதந்தது. சுவையும் கனிவும் சுழித்திழுத்தன. வெள்ளத்துள் ஆழ்ந்தேன். யாண்டொளித்ததோ என் ஐயம்! என்னை மறந்தேன்: மிதந்தேன். இறுதியில் தன் நினைவு சிறிது மூளைத்தது. என்னுடனிருந்தார் எண்ணிலார் என்னுயினுரென உற்று நோக்கினேன். என்னிலும் மிதந்தனர் ஏனையோர். என்னே சொல் வன்மை! என்னே சொல் வளம்! தூற்றவே வந்தோர் தாமே தொழுதனர்; அன்பரானார்.

என்ன புண்ணியஞ் செய்தனர் இவரிடம் கற்கும் இளஞ்சிறார்! ஒரு நாள் இச்சிறுவர்களைச் சோதிக்க நேர்ந்தது. என்னே இவர்தம் கல்வியின் தெளிவும், தேர்ச்சியும்! மாணவர் மாற்றம் காட்டும் மருவிய ஆசான் மாட்சி. அடிகள் வெகுளாது, விரையாது, ஐயந்தீர, அறிவுக்கேற்ப, உள்ளத் தூன்ற, உரைத்து, உரைத்து, பால் மணம் மாறுப் பாலர்தமையும் பாவலராக்கினர். இந்நல்லாசிரியர் சொல் நல்லுரை கேட்கின், புல்லும் புகலும் இலக்கணம்; கல்லும் சொல்லும் கவி. இப்பேராசிரியர் பாற் கற்றபின் மற்றொருவர் வாய் கேட்க நூலுளதோ? மனமுளதோ?

'நாட்டின் நலத்தால் நல்லோர் தோன்றுவர்,' என்பர். அடிகளின் நாடெது? அதன் நலம் யாது? அவர் நாடு நடுநாடென்ப. " நடு நாடு " என்பது ஏனைய நாட்டின் இடையுள நாடு என்பர். இப்பொருள் சிறந்த தொன்றன்று. 'நடு' எனும் சொல் ஈண்டு வினைத் தொகை. சைவத்தையும், தமிழையும் நட்ட (நிலை நாட்டிய) நாடு. அடிகள் இவற்றை இன்று நடுகின்ற நாடு; இனி நடும் நாடுமாம். அன்பு நெறியிற் சென்றார் இருவர், (அப்பர், சுந்தரர்) இங்குத் தோன்றினர். அறிவு நெறியிற் சென்றார் இருவர், (மெய்கண்டார், அருள்நந்தி சிவாசாரியார்) இங்கு உதித்தனர். அந்நால்வரும் ஒருவராகி, ஞானியார் பெயரே பூண்டு, நலந்தர இங்குத் தோன்றியுள்ளார். அந் நால்வரிற் பின்னுள இருவர் அடிகள் பெயரினும் புகுந்தனர். அடிகள் பெயரினைச் சிறிது கருதுவிர்களாக.—" மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரியார் ". அடிகளுக்கும், அன்பு நெறியினும் அறிவு நெறியில் அவா அதிகம் போலும்!

அன்று ஓர் அம்மை (திலகவதியார்) கெடிலக் கரையில் அழுது அழுது தந்தார் நம் ஆளுடையரசை. இன்று அவ்வாற்றின் எதிர்கரை நின்று நந்தமிழன்னையும் தவம் பல செய்து தந்தனள் ஒரு தனி இளங்குழவியை. இது தவ வேடம் பூண்டு தனியரசு செய்யக் காண்மின்.

ஐயன்மீர், எளியேன் கூறியன புனைந்துரை எனச் சிறிதும் ஐயுறற்க. ஐயம் உளதெனின், நேரிற் செல்க; அடிகளைக் காண்க; கேட்க; உண்மையை

உணர்க. அடிகளின் பொன் விழா அண்மைத்து ; அடிகளைக் காணுதல் அரிதன்று. காணுதற்குரிய காலம், இடம் ஆதிய வரையறையில. யாவராயினும் கற்போர் உளரேல், கேட்போர் உளரேல் அடிகள் கண்துயிலும் கொள்ளார். அவருடன் பல நாட் பழகுதல் வேண்டா. அடிகளை ஒருகாற் காணின், ஒருகால் அவருரை கேட்பின் "அன்ப ராகுநரன்றி மன்பதை யுலகில் மற்றைய ரிலரே."

முருகன் திருவருள் இதனின் மற்றுண்டோ!

[வைத்தியரத்னம் பு. வே. தேவராஜ முதலியார்,
ஸ்ரீ அகஸ்திய ஔஷதாலயம், திருப்பாதிரிப்புலியூர்]

நமது உயர்திரு ஞானியார் சுவாமிகள் அவர்கள் ஞானதானம் வழங்கும் வேலையில் உள்ளூரில் மட்டும் அன்றி வெளியூர்களுக்கும் போய் தத்துவோபதேசம் செய்வது வழக்கம். அங்ஙனம் அவர்கள் ஆங்கிரச ஆண்டு ஆடித்திங்கள் 27உ (11-8-1933) சென்ற போழ்து வட ஆற்காடு ஜில்லா கார்க்கூர் கிராமத்தில் சில காலம் ஓர் அன்பர் வேண்டுகோட்கிணங்கி வதிந்தார்கள். ஒரு வைகறை 4 மணிக்கு அவர்கள் தங்கள் விடுதியினின்றும் வெளியே செல்ல எத்தனித்து, படியில்லாத இடத்தில் காலை வைத்து இறங்கினார்கள். அவண் தாங்கும் கல் இல்லாமல் கால் இடறி விழுந்து வலது கால் ஊனமாயிற்று. அது முழங்காலிற்குக்

கீழ்க் கணுக்காலிற்கு மேல் எலும்பு ஒடிந்துவிட்டது. அதனை அச்சமயம் அவ்வூர் ஆங்கில மருத்துவர் ஒருவர் சேர்த்துப் பிடித்து வைத்துக் கட்டினர். ஆனால் எலும்பு கூடாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அச்சமயம் வேலூர் அமெரிக்கன் மிஷின் வைத்தியசாலையில் 22-9-1933-ல் ஒளிப்படம் (X-Ray) எடுத்துப் பார்த்து அத்தலைமை வைத்தியர் அவர்கள் கொடுத்த அபிப்பிராயமாவது: ஒட்டிக் கொள்ளும் சத்தே இவர்கள் எலும்பிற்கு இல்லை என்றும் கால் தேருது எனவும் சொற்றனர். இது சமயம் இவர்களுக்கு வயது 60.

அப்படி இருந்த நிலையில் தங்கள் ஊராகிய திருப்பாதிரிப்புலியூர் மடத்திற்குச் சுவாமிகள்வந்து சேர்ந்தார்கள். இவ்விடம் சில தினங்களில் திருவருளால் எலும்பு ஒன்று சேர்ந்து கால் பூமியில் பதிந்து நடக்க இயன்றது. கால் வலியும் நீங்கிற்று. அதன் முடிவில் சஷ்டி யப்த பூர்த்தியும் நடந்தது.

இவ்வருடமும் திருவருணை மலைவலமும் செய்தார்கள்.

விஞ்ஞான வாயிலாய் கண்கூடாகக் கண்ட எலும்பில் பசையின்றி ஒட்டிக் கொள்ளும் சக்தியற்ற நிலையில் அவர்கள் கால் எலும்பு கூடினது முருகன் திருவருளாலேயே என்பது திண்ணம். முக்காலும்!!! "முன்னவனே முன்னின்ருல் முடியாத பொருளுளதோ", "அற்புதத் திருவருள் இதனின் மற்றுண்டோ" என்பது ஆன்றேர் வாக்கு.

கண்ட காட்சியை அன்றிக் கடவுள் செயல் என்பது முதலாக எதனையும் ஒப்புக் கொள்ளோம் என இயம்பும் எவ்வாதியர்களும் இன்றும் இவர்கள் காலைக்காண வேண்டும் என்பது அடியேனுடைய துணிபான முடிவு.

வேறு எந்த ஆதீனங்களிலும் எவரும் ஐம்பது வருடங்களாக பீடத்தமர்ந்து அதிபதியாய் நமது ஞானியார் சுவாமிகளைப்போ லிருந்ததில்லை என்பது பற்றியே, இவர்கள் 'வெள்ளி', 'பொன்' சேர்ந்து, சேர்த்ததைக் கொண்டு சுலபமாய் 'வைரமும்' வாங்குவார்கள் என்பது நிச்சயம்.

"நேசமுடைய அடியவர்கள் நின்று நிலாவுக என்று வாழ்த்தி" எல்லாம்வல்ல முருகப்பிரானைப் பணிகின்றேன்.

ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயத்துக் கொள்கைகள்

[B. M. உருத்திரசாமி அய்யர்,

தலைமை ஆசிரியர், ஸ்ரீமத் ஞானியார் கலாசாலை,
திருப்பாதிரிப்புலியூர்]

ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயத்து ஆதி குருநாதர் கலி 4774 (கி. பி. 1673) ஆனந்த ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள், கார்த்திகை நாளில் திருவுருக் கொண்டனர். சிவலிங்க தாரணமும் தூலபஞ்சாக்ஷர உபதேசமும் திருவண்ணாமலை ஆரும் முறை குகை நமச்சிவாய சுவாமிகளாலும், சூக்கும பஞ்சா

க்ஷரம் திருக்கோவலூர் பெரியநாயகி அம்மையாரா லும், காரண பஞ்சாக்ஷரம் ஆராத்திரிய உருவமாக வந்த இறைவனாலும், மகா காரண பஞ்சாக்ஷரம் வீரபத்ரராலும், பாவனாதீத ஒருவார்த்தை உப தேசம் திருக்கோவலூர் வீரட்டேசுரராலும், பிரண வோபதேசம் முருகக்கடவுளாலும் பெற்றனர்.

தான் பெற்ற உண்மைப் பொருள்களையும், நன்னெறிகளையும் தனையடைந்த அன்பர்கட்கு அருளுமாறு அதிகாரமும் அடைந்து பரமாசாரிய ராய்த் திகழ்ந்தனர். அவ்வடிகளார் அருளிய உண்மைப் பொருள்களும் நன்னெறிகளாகிய அநுட்டானங்களும் சந்தான பரம்பரையாக அநுட் டிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

அவை வருமாறு :—

இம்மடாலயத்துக் கொள்கை வீரசைவ சித் தாந்தம். இறைவன் பதி. அறிந்து அறிவிப்பவன் அவனே. ஆன்மா பசு. அறிவிக்க அறியும் தன்மையது ஆன்மா. ஆன்மாவின் அறிவை மறைப் பது பாசமாகிய ஆணவம். உயிர் உடலை இயக்கும். அதுபோல் இறைவன் உயிரை இயக்குவன். உயிர் தன்னையும் அறியாது, தன்னை இயக்கும் இறைவனை யும் உணராது. காரணம், ஆணவ மறைப்பே. ஆண வம் நீங்கின் உயிர் தன்னை அறியும், தன் தலைவனை யும் உணரும்; கூடும்; இன்பம் உறும். ஆணவ மல நீக்கத்திற்கே சிவலிங்க தாரணம், செய்வது வீரசைவ மரபு. பசுவுற்ற நோய்நீங்க அதன் பாலைக் கறந்து அதற்குப் புகட்டுவர். அதுபோல் ஆணவ

நோய் நீங்க ஆவியுள் அமர்ந்த அமலனை அங்கையில் தந்து பின் ஆவியினுள்ளே இருத்துவன் ஆசாரியன். இதுவே தீக்ஷையின் உண்மைநிலை. வீரசைவர் இறைவனை இலிங்கம் என்பர். ஆன்மாவினை அங்கம் என்பர். ஆன்மா இறைவனுடன் கலந்து அனுபவிக்கும் சிவானுபவத்தை இலிங்காங்க சையோகம் என்பர். அங்கம் இலிங்கத்துடன் கூடுமுன்னர் பத்தன், மகேசன், பிரசாதி, பிராணலிங்கி, சரணன், அயிக்கியன், என்று அறுவகை நிலைகளை அடையும். இலிங்கம், அர்ப்பிக்கப்படும் ஒண்புலன்களை நுகர ஆறு ஆதாரங்களைமேவி ஆசாரலிங்கம், குருலிங்கம், சிவலிங்கம் சங்கமலிங்கம், பிரசாதலிங்கம், மகாலிங்கம் என அறுவகைப் பெயர்களையும் பொருந்தும்.

நன்னிலையினை அடைய விரும்பும் வீரசைவன், ஆசாரியனது ஆணைவண்ணம் நிற்பன். முற்கூறிய ஆறு நிலைகளையும் அடைவன். தான் நுகரும் விஷயாநுபவங்களை ஆறு லிங்கங்கட்கு அர்ப்பிதம் செய்வன். அதன் முதிர்ச்சியினால், தனுகரணங்கள் காரணமாக எழும் அகங்காரமும், புவனபோகங்கள் வழியாக உண்டாகும் மமகாரமும் அற்றவன் ஆவன். தன்செயல் எல்லாம் அவன் செயலாகக் கொண்டு அமர்வன். அவ்வழியே தனது சீவபோதம் ஒழிய சிவாநுபவம் மேலிட்டு சீவன்முத்தன் ஆவன் என்பது வீரசைவ சித்தாந்தச் சுருக்கம் ஆகும்.

இத்தகைய அநுட்டானமுள்ள வீர சைவத்தினைச் சைவ மக்கள் பலர் ஐக்கியவாத சைவம் என்

றும், சிவாத்துவித சைவம் என்றும், சிவசமவாத சைவம் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

வீரசைவத்துள்ளும் பல பிரிவுகள் உண்டு. அவை ஒன்றற்கொன்று முரண் உற்றவையல்ல. அவை அத்துவிதம், சிவாத்துவிதம், விசிட்டாத்துவிதம், சத்தி விசிட்டாத்துவிதம் முதலியன. இம் மடாலயத்து ஆசாரத்திலிருப்பது **சிவாத்துவித வீரசைவம்.**

இம்மடத்தில் பூசிக்கப்படும் மூர்த்திகளாகிய விநாயக சுப்பிரமணியர்களது திருவுருவங்களின் சிரசின்கண்ணும் சிவலிங்கக் குறிகள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன. சிவபூஜாப் பாத்திரங்களிலும் சிவலிங்கக் குறிகள் திகழ்கின்றன. இம்மடாலயத்து இலச்சினையும், சத்தியோசாத அபிமுகமாகவுடைய சிவலிங்கவடிவே. இங்கு அமரும் குருமார்கள் ஏந்தும் கைப்பிரம்பின் உச்சியிலும் இடபவடிவு விளங்கும். அவர்கள் அணியும் விரல் ஆழியும் நந்தி உருவுடையது.

தீக்ஷை

இங்கு நடக்கும் தீக்ஷை வேததீக்ஷை, மந்திர தீக்ஷை,கிரியாதீக்ஷை என மூவகைத்து.சீடனது தேகமும், தூலம் சூக்குமம் காரணம் என மூவகைத்து. அத்தேகங்களில் தரிக்கப்படும் லிங்கங்களும் இட்டலிங்கம், பிராணலிங்கம், பாவலிங்கம் என மூவகைத்து. கிரியாதீக்ஷையினால் தூலதேகத்தில் இட்டலிங்கத்தினையும், மந்திர தீக்ஷையினால் சூட்சும தேகத்தில் பிராண லிங்கத்தினையும், வேததீக்ஷை

யினுல் காரண தேகத்தில் பாவலிங்கத்தினையும் தாரணஞ்செய்வது வீரசைவதீக்ஷை முறை. தான் நுகரும் எத்தகைய பொருளினையும் உரு, சுவை• நிறைவு என முக்கூறு படுத்தித் தன்பால் அமர்ந்த இட்டலிங்கத்திற்கு உருவினையும், பிராணலிங்கத் திற்கு ரசமாகிய சுவையினையும், பாவலிங்கத்திற்கு நிறைவாகிய திருப்தியினையும் அர்ப்பித்து உண்பது ஆசாரமாகும். அவ்வாறு நுகர்வது மேல்வரும் ஆகாமியம் சிதைய ஏதுவாகும்.

யோகம்

கரபீடத்தமர்ந்த கண்ணுதலாகிய சிவலிங்கக் குறியிடத்து இமையாது பதியவைத்த நோக்கப் பயிற்சியினுல் தனது சீவபோதம் சிதைந்து இறைவ னுடன் கூடுவதே யோகம் ஆகும்.

உபதேசம்

சீடர்களது பக்குவநிலைக்கேற்ப தூல பஞ்சாட் சரம், சூக்கும பஞ்சாட்சரம், காரண பஞ்சாட்சரங் களும் உபதேசிக்கப்படும். சாத்திரோபதேசங்களும் ஞானேபதேசமும் நடைபெறும்.

சண்முகக் கடவுள் வழிபாடு

பிரதம ஆசாரிய சுவாமிகள் இஷ்டலிங்கபூஜா நிஷ்டபரராய் லிங்காங்க சையோக சமாதிநிலை அடைந்திருப்பர். அன்றியும் தமக்குப் பரமகுருவாய் வந்து உபதேசித்த சண்முகப் பெருமானையும், இஷ்டலிங்க பூஜைக்கு அங்கமாகவும், ஷட்லிங் காங்க ஸ்தாபனுசாரியராகவும், உபாசனு மூர்த்தி

யாகவும் பூசித்து வந்தனர். அம்மூர்த்தியே இன்றும் உபாசனு மூர்த்தியாய் உள்ளது.

புத்த சமண மதங்களின் வளர்ச்சியினுல் சைவம்குன்றியிருந்த காலத்து நந்தியெம்பெருமான் வசவண்ணராய்த் தோன்றி, பல அற்புதங்களைக் கொண்டு வீரசைவத்தினை நிலைநாட்டினர். அக் காலத்தே முருகப்பெருமானும் சென்னவசவராய்த் தோன்றி வீரசைவப் பயிரை வளர்த்தனர். அன்றி யும் அங்கநிலை இத்தகையது, இலிங்கநிலை இத்தன் மைத்து என அறிவுறுத்தும் பெருநூலாகிய சித் தாந்த சிகாமணியையும் இயற்றி உதவினர். பெரும் பாலும் வீரசைவ மடங்கள் தோற்றத்திற்கும், நிலை பெறற்கும் முருகப்பெருமானே மூலகாரணர் என் பது அடுத்துள வீரசைவ மடங்களின் பழமையை நோக்கத் தெள்ளிதின் விளங்கும். இம்மடாலயத் துத் தீக்ஷை பூஜை முதலிய கிரியைகட்கு ஆதார மாக வுள்ளது **சென்னவசவ பத்ததி** என்னும் நூல்.

சண்முகக் கடவுளே பரமாசாரியர் என்னும் கொள்கை இம்மடத்து ஆசாரமாக இருப்பதால் சிவாதி ஷண்மூர்த்திகளன்றி வேறு தெய்வவழிபாடு இம்மடாலயத்தில் மறந்தும், அடியார்களாலும் நிகழ்த்தப்படுவதில்லை.

இம்மடாலயத்துள் எரியும் குத்துவிளக்கு களின் முகங்கள் ஆறே. கற்பூர ஆலத்தியில் உள்ள கிளைகளும் ஆறே. ஆசாரியர் அணியும் அக்கமணி யால் ஆகிய தாழ்வடங்களில் உள்ள கோவைகளும்

ஆறே. நியாசிக்கப்படும் கலைகள் பஞ்ச கலைகளோடு கொண்ட சாந்தியதீதோத்ரா கலையும் சேர்ந்து கலைகள் ஆறே. சத்பக்தி, நைஷ்டாபக்தி, அவதான பக்தி, அநுபவ பக்தி, ஆனந்தபக்தி, சமரசபக்தி என பக்திகள் ஆறே. சுசித்தம், சுபுத்தி, நிராங்காரம், சுமனசு, சுஞ்ஞானம், சத்பாவம் என்ற அஸ்தங்கள் ஆறே. திரைஷ காலத்துப் பூசிக்கப்படும் ஆசாரிய மூர்த்தங்களும் ஆறே. பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம், கோரோசனை என்ற கவ்வியங்கள் ஆறே. பராமன்னத்தோடு நிவேதிக்கப்படும் கறிய முது வகைகளும் ஆறே.

திருமஞ்சனத் திரவியங்களும் முறையும்

1. ஷட்கவ்வியம் (பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம், கோரோசனை).
2. தைலம்.
3. மஞ்சட்காப்பு.
4. நெல்லிக்காப்பு.
5. மாக்காப்பு.
6. பால்.
7. தயிர்.
8. நெய்.
9. இளவெந்நீர்.
10. தேன்.
11. பஞ்சாமிர்தம்.
12. கருப்பஞ்சாறு.
13. சருக்கரை.
14. இளநீர்.
15. குளஞ்சிப்பழச்சாறு.
16. நாரத்தை.
17. எலுமிச்சை.
18. பலாப்பழம்.
19. மாம்பழம்.
20. சருக்கரை கலந்த தேங்காய்த் துருவல்.
21. சந்தனக்குழம்பு.
22. சுவர்ணோதகம்.
23. ரத்நோதகம்.
24. புஷ்போதகம்.
25. பில்வோதகம்.
26. மந்திரோதகம்.
27. சததாரை.
28. ஸ்நபனம்.
29. பாத்தியாதி
30. சங்கம்.

மடாலயத்து நூல்கள்

(1) பிரதம ஆசாரியர் இயற்றியவை

*நிட்டானுபூதிசாரம்.
வீரசைவ வுண்மையகவல்.
சதுர்லிங்க தச கோத்ர சதம்.
இஷ்டலிங்கத் திருத்தல மாலை.
சிவசோடசமாலை.
ஆசைச்சோடசமாலை.
உய்யப்பத்து.
ஓலப்பத்து.
கரதலப் பதிகம்.
கரதலநாயக பஞ்சகம்.
இஷ்டலிங்கப் பதிகம்.
கரதலத் திருப்புகழ்.
ஆடுதுறைக் குற்றம் பொறுத்தார் தோத்திரம்.
சண்முகருலா.
தென்பாங்கு.
மாசிலாமணிப்பதிகம்.
சிவசிவ பதிகம்.
சிவசிவ ஹரஹர பதிகம்.
வீரட்டேசுவர மஹாகுரு அனுபவ தோத்திரக் கலித்துறை.
இலிங்கப் புலம்பல்.
அருள்வாம வுண்மை விளக்கம்.
பிரமதர்க்க நிச்சயம்.
வெற்றருலா.
உண்மையுலா.
பரமவுபதேச ஒடுக்கம்.
சிவாத்வைத கும்மி.
ஞானிகள் நிலைமை.
மேன்மைப் பதிகம்.
வீரட்டேசுர தோத்திரக் கலிப்பா.
சண்முகரகவல்.
வீரட்டேசுர மஹாகுரு தோத்திர மங்களம்.

(2) இரண்டாம் முறை ஆசாரியர் இயற்றியவை

சிவகுருலீலை.
*முருகரந்தாதி.
தயாநிதி தோத்திரம்.
கன்னிவனநாதர் துதி.
தண்டாயுதக் கடவுள் துதி.

(3) அவிநாசி சுவாமிகள் இயற்றியவை

*நெஞ்சுவிடு தூது.

*சிகாமணிப் பதிகம்.

*அபிஷேகமாலை.

*அட்டகம்.

*மங்களம்.

(4) பூங்கோட்டு அம்பலவாண சுவாமிகள் இயற்றியவை

பெரிய புராண சாரம்.

வேதாந்த சாரத்திரட்டு.

* இக் குறியிடப்பட்டவை அச்சில் வந்துள்ளன.